

DUŠAN DAMIÁN

~LOTHRANDEA~

RYTIERI SVETLA



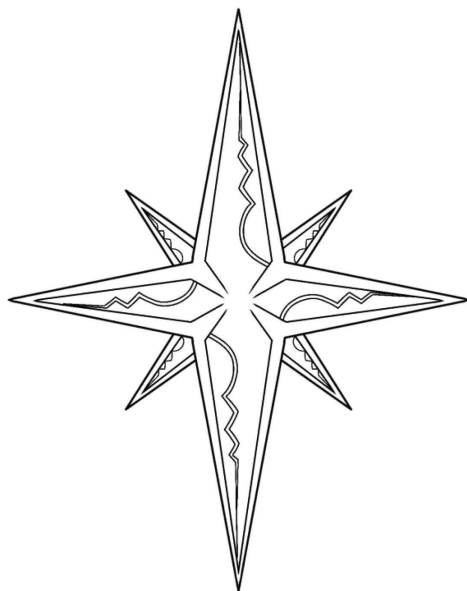
enribook

DUŠAN DAMIÁN

~ LOTHRANDEA ~

SÁGA

RYTIERI SVETLA



enribook

Copyright © Dušan Damián 2026
Cover & Illustrations © Moni Olejová, Martin „Cuco“ Luciak
Cover design © Moni Olejová
Cover layout © Martin Žiak
Slovak edition © Enribook 2026

ISBN: 978-80-69110-55-7



Túto knihu venujem
kamarátovi Marekovi,
s ktorým sme sa kedysi túlali po Večnej ríši,
ako pamiatku na spoločné snívanie.

OBSAH

PROLÓG • 7

KAPITOLA PRVÁ:
KIPRIAN • 17

KAPITOLA DRUHÁ:
ZÁVÄZKY • 37

KAPITOLA TRETIA:
STARÉ BÁCHORKY • 56

KAPITOLA ŠTVRTÁ:
PREBUDENIE • 66

KAPITOLA PIATA:
MNOHÉ RANY • 83

KAPITOLA ŠIESTA:
HÁDKA • 109

KAPITOLA SIEDMA:
PLÁN • 122

KAPITOLA ÔSMA:
ŠEPKAJÚCA DÁMA • 146

KAPITOLA DEVIATA:
NAJDÚCH • 168

KAPITOLA DESIATA:
LAXLI • 192

KAPITOLA JEDENÁSTA:
VÝCVIK • 207

KAPITOLA DVANÁSTA:
POLODRACI A PIRÁTI • 222

KAPITOLA TRINÁSTA:
PROROCTVO • 262

KAPITOLA ŠTRNÁSTA:
VZÁCNE DARY • 289

EPILÓG • 313

PROLÓG

"Šľak aby to trafil! Momnir, čo je to za mizerné miesto?" rozhorčovala sa žena s ryšavou mačacou tvárou, nedbalo odetá vo voľnom bielom tričku a tesných nohavičiach. Vysoké hnedé čižmy a hrubý kožený opasok, ktorý jej obopínal štíhly driek, už na prvý pohľad prezrádzali, že patrí k pirátom. Spod bordovej šatky znechutene klopila mačacie uši. Z okna na mostíku vesmírnej lode sa začala mračiť na osamelú béžovú planétu, ku ktorej sa loď práve doplavila.

„Nehovor, že si tu ešte nebola,“ pochybovačne nadvihol obočie pilot. Jeho hlava pripomínala tyrkysovú chobotnicu s modrými škvrnami na čele i lícach.

„Čo by som robila na takom bezvýznamnom mieste? A tá neznesiteľná horúčava! Mám rada teplo, ale tu sa z nás čoskoro stanú škvarky,“ pokrútila hlavou, vyložila nohu na parapet okna a pritisla sa k nemu. Nezabudla pritom pochybovačne kyvkať ryšavým chvostom.

„To by bolo najmenej. Celé okolie planéty je akési zvláštne. Niečo sa tiež muselo udiat s vesmírnymi prúdmi, lebo vôbec nezodpovedajú starým mapám. Doplaviť sa sem dá poriadne zabrať. Inak... Vraj tie tri slnká kedysi tvorili jednu veľhviezdu. A podľa miestnych povestí to tu v dávnych časoch doslova prekypovalo životom.“

„O tom by som pochybovala. Len sa pozri, všetko je tam vyprahnuté. Žiadne moria a sotva sa oblohou preženie nejaký oblak.“

„Ale je tam poriadna rieka! Plazí sa pomedzi stepi a savany ako taký lenivý had. Na jej brehoch je celkom pekne. Vidiš? Zelenajú sa tam úrodné polia.“

„Neznášam hady,“ šomrala ďalej pirátka. „Niečo mi vraví,

že my sa povodiu úspešne vyhneme.“

„Veru tak. Aha! Letíme sem.“

Pilot ukázal na veľkú obrazovku, kde sa zobrazila mapa šírych púští horúceho piesku, z ktorých sa sem-tam vynárali suché hnedasté skaly miestnych pohorí.

„Radšej to vypni! Pripeká mi rozum už len z toho pohľadu,“ podráždene odfrkla a veľmi ladným pohybom sa odvrátila od obrazovky. Z vedľajšej sedačky si vzala dve pištole, zjavne pamätajúce mnohé pirátske výčiny, a vsunula si ich za opasok.

„Ach, Tangari! Dnes akosi nemáš svoj deň. Kedysi bola s tebou väčšia zábava. Pamätáš na prístav Kelrom?“

„Pff!“ mávla nedbalo rukou.

„Dúfam, že mi tu nebudeš prskať celý deň,“ chechtal sa pilot.

„Ak bude tá korisť stáť za to, možno sa ešte zabavíme.“ Žmurkla naňho a hneď na to jeho chobotničia hlava vzpriamila všetkých šesť chápadiel.

„Ak sa im lup podarí, môžeš sa spoľahnúť. Nemajú čo stratiť. Navyše sa chcú zúfalo vykúpiť z kapitánových služieb.“

Mačacia žena sa schuti rozosmiala. „To sú naozaj zúfalci. Musia mať niečo naozaj cenné, aby ich Wedyranko prepustil.“

„Veď aj majú,“ zanôtil Momnir. „Poklady mŕtveho majstra Rádu rytierov svetla.“

„Čože?! A to mi hovoríš až teraz?“ Od ľaku sa jej zježili všetky chlpy. „Omrzel ťa život? Riskovať, že po nás pôjdu rytieri svetla?“

„Pokoľ! Brog to má dobre premyslené. Mala by to byť čistá práca. Aha, už vysielala navádzací signál.“

„Len aby! Ale radšej ani nezosadaj! Budeme len krúžiť v bezpečnej vzdialenosti a pri prvom podozrení zdrhneme.“

„Hádam by si ich tam nechala napospas...?!“

„Hovoríš, akoby si ma nepoznal. Na gatorínov sa môžeš spoľahnúť v jednom! Nikdy neriskujeme kožuch pre druhých, ak z toho nemáme osoh.“

„Máš pravdu,“ zachechtal sa Momnir bublavo, načo sa zrazu rozkašľal, lebo na palubnej doske sa rozsvietilo výstražné svetielko nasledované nepríjemným pípaním.

„Čo to je?“ preľakla sa Tangari.

„Zrejme si tie problémy privolala,“ zamračil sa chobotníčik. „Pre ich vlastné dobro dúfam, že to majú premyslené. Je to maskovaný signál, pokojne môže byť rytiersky. Musíme ich varovať!“

„Mali by si pohnúť! Stret s rytiermi veru riskovať nechcem.“

...

Gret bola jednou z najodľahlejších obývaných planét. Bola doslova zapadákovom, na ktorý narazíte vari len čírou náhodou. Aj napriek tomu niektoré zo vznešených rodov dávno zaniknutej ríše budovali svoje sídla práve tu.

Jedno z nich stálo aj v *Úm Riálim* – nevelkej oáze neďaleko púštnej dediny Dolný Dwarf, ležiacej na kraji skalného zrázu, za ktorým sa rozprestierala už len nekonečná piesočná masa púšte.

Kaštieľ Fallkenovcov už na prvý pohľad do tohto prostredia nezapadal. Mal síce maličké okná, ktoré bránili lúčom z troch sŕnk v prehrievaní sídla, avšak sivobiele múry z kameňov, ktoré si stavitelia dali doviezť z iných planét, pôsobili nemiestne. Na vstupnom dláždenom nádvorí dokonca zurčala chladená voda veľkej fontány so svetlučko sivou kameninou sochou elegantného sokoliara, ktorému na pravici sedel majestátny dravec. Vôkol nej rástli suché kroviny a na-

vzdory spaľujúcej horúčave kvitli ružovými zvoncovými kvetmi.

Všetky okolité stavby pôsobili až neprirodzene prázdno a bez života. Bodaj by aj nie, keď miestny gróf Cyprus Falken, inak starosta Dolného Dwartu, umrel a jeho služobníctvo i čelad' boli práve na pohrebných obradoch v Dwartskom chráme.

Prítomní boli takmer všetci, až na troch mužov, ktorí oklamali strážnych robotov, a presnorením cez starostovu pracovňu sa vlámali až do jeho osobného trezoru.

„Máme šťastie, že starý Cyprus otrčil kopytá práve teraz, keď sa nám to najviac hodí. Z tejto koristi budeme mať dosť peňazí, aby sme sa konečne vykúpili z Wedyrankových služieb,“ prehovoril svalnatý, no územčistý chlapík s ostrými bokombradami, zjavne vodca skupinky.

„Dost' bolo driny pre pirátov! Nevieť sa dočkať, keď sa z tejto poondiatej planéty dostanem kamsi do svetov *Spoločstva*. Nájdem si taký, kde je príjemný chládok,“ utrel si spotené čelo jeho zavalitý kumpán, grimeran s oranžovkastou plet'ou.

„No hej, predat' zbrane a zlato nebude problém, len komu predáme tie drahokamy?“

„Worly, ty sprosták, veď to nie sú len také obyčajné kame-
ne, ale silokamy! Tie predáme hoci aj Dešónovi. On má kryš-
tály sily veľmi rád,“ odvetil vodca.

„Myslíš toho túlavého rytiera svetla, Brog?“

„Pche! Nie je to skutočný rytier, ale akýsi odpadlík!“ za-
šomral zavalitý.

„Ale aj tak je nebezpečný. Veru, Gyto, hovorím ti – títo ry-
tieri sú nevyspytateľní, dokonca aj kapitán Wedyranko sa im
oblúkom vyhýba.“

„Počul som... v boji sú vraj ako duchovia. Stačí krátky zá-
blesk a môže byť po tebe,“ zaškeril sa Gyto na vyziabnutého

spoločníka.

„Vidíš! Nevieť, či chcem riskovať,“ odvrkol Worly.

„Vari máš zrazu plné gate? Ved' aj Cyprus Fallken bol rytier svetla a veľmi mu to nepomohlo.“

„Hej, niekto mu to svetlo predsa len zahasil... ako sviecu.“

„Keby som mal strach, tak tu s vami nebudem riskovať krk! Len si nie som istý, či môžeme dôverovať tomu tvojmu tajnému zdroju,“ ohradil sa Worly, no pri robustnejších kumpánoch pôsobil smiešne, keď sa takto pajedil.

„Si píš, že mu nemôžeme dôverovať. Nemáme na výber. Zatiaľ je všetko tak, ako ten mladík povedal. Sídlo je prázdne, či nie? Aj tak ho ľutujem,“ priznal. „Fallkenovci aspoň v niečo verili... Vo *Veľké spoločenstvo slobodných svetov*, v spájanie planét, v obnovu *Večnej ríše*...“

„Chceš povedať v staré báchoroky pre deti a slabomyseľných? Ani jeho vlastní tomu neverili. Vidíš, len čo starký zatrepal bačkorami, dostali sme pozvánku,“ chrochtal Gyto a do vaku medzitým prihodil zopár zlatých predmetov, ktoré zbadal na polici trezoru.

„Niekedy si myslím, že si fakt na svete úplne omylom, Wor,“ štekol po ňom vodca a pokračoval. „Ak *Večná ríša* vôbec niekedy pred tisícročiami jestvovala, tak to museli aj tí rytieri svetla dobre pokašľať, keďže sa rozpadla... Nech sa snažia akokoľvek, dávno sú len prežitkom vlastných zlyhaní. A podľa mňa sú to všetko aj tak len obyčajné rečičky, ktorými si terajší mocní ospravedlňujú svoje dobytvačné chůtky. Načo to vôbec rozoberať?! Je mi jedno, či sa Gret pridá k *Veľkému spoločenstvu*, alebo nás ovládnu tie beštie, Onyxovi polodraci. My sme v tejto vojne len obyčajnými muchami. Ktokoľvek z nich pre nás hovno urobil a my z toho musíme vyžiť.“

„A naozaj si myslíš, že ani jeho smrť nebola náhoda?“

„Cyprusova?“ mrkol naňho Brog a Worly prikývol.

„Na to vezmi jed, že ho odstránili.“

„Nerozumiem, kto by to robil? Nezdá sa mi, že by sa ho chcelo zbaviť *Spoločenstvo*... Proti rytierom svetla sa nikdy nepostavili. Myslím, že dokonca spolupracujú. A ak to neboli Wedyrankovi piráti, ani polodraci, tak potom kto?“ uvažoval Gyto.

„Dal by som na to krk, že niekto horší... Niekto, kto si rozhodne neželá obnovu *Večnej ríše*.“

„Myslíš, že tenedori... že sú naozaj na vzostupe?“ preglgol Worly.

„Určite. Okrem polodrakov sú asi jediní, ktorí by dokázali rytierov svetla poraziť.“

„Tak potom som rád, že odtiaľto čoskoro vypadneme. Ak sa tu pohybujú, skôr či neskôr by sme na nich natrafili,“ vyhlásil Worly.

„Predsa len si pustil do gatí,“ zachechtal sa Gyto.

„Dlžiť život pirátom je čestná zlodejčina, ale polodraci ťa zoderú až na smrť a tenedori sú rýdze nepredvídateľné zlo. To už by som radšej súhlasil s návratom rytierov svetla v plnej sile.“

Brog sa tlmene zasmial, no vtom mu zapípala malá vysieľaciačka na zápästí s varovnou správou. „Šľak aby to...!“ stlačil gombík, čím prijal hovor a riekol: „Už ideme Momnir, smelo túruj motory! O chvíľku sme u teba. Máme toho viac než dosť.“ Potom sa pozrel na kumpánov s plnými mechmi ceností a zrukol: „Zvyšok nechajte tak! Musíme zmiznúť! Niekto sem ide, nemáme viac času.“

Len čo to dopovedal, svetlo v trezorovej miestnosti zhaslo a ocitli sa v úplnej tme a tichu. „Čo to má znamenať?“ zavrčal Gyto, keď pri nich čosi zasvišťalo. Brog razom rozsvietil malý ručný lampáš, ktorý však vrhal len slabučké svetlo na najbližšie steny.

„Kam zmizol Worly?“ rozbúšili sa obom zlodejom srdcia.

„Terpo! Kam si zmizol?“ dychčal Gyto preľaknuto.

„Drž hubu! Niektó je tu s nami,“ zahriakol ho Brog a sústredene mľaskol, žmúriac pred seba. „Tak rýchlo by sa sem predsa nik nedostal. Iba ak...“

Ani nestihol dopovedať a priestorom opäť čosi zasvišťalo. Bola to čepeľ meča, ktorá preťala Gytov vak, až sa z neho na dlážku za štrngotu a rinkotu vysypali všetky drahé kamene a zlaté predmety.

Čepeľ sa vo vzduchu rozozvučala akoby spievala áriu. Zdalo sa, že aj tlmené svetlo obtekalo jej obrysy chvejúcimi sa vlnkami.

„Ten meč poznám! Je to *Wimnellom*!“ zaúpel Gyto.

„Došvisti, Worly! Tak sa ti to splnilo. Rytieri svetla!“ hlesol Brog, načo už Gyto vyplašene tasil pištoľ a strieľal pred seba hlava-nehlava.

Čepeľ meča však bola rýchlejšia a v zábleskoch iskier odrážala všetky strely do stien. Teda až na jednu, ktorá po odraze trafila strelca do nohy. Gyto zakvílil od bolesti a zviezol sa k zemi, pričom zbraň pustil z rúk.

„Zmilovanie!“ zvolal napokon Brog bezradne, lebo ostal sám. V tom okamihu ho oslepilo žiarivé svetlo a v tmavom priestore sa objavila postava, akoby ju ten náhly jas vytvoril. Spievajúcu čepeľ držala v pravici.

Keď si Brogove zrenice trochu privykli, zbadal, že ide o rytiera v zlato-bielom brnení s tvárou skrytou v helme.

„Som majster Dias,“ preriekol pokojne rytier. „Zatýkam vás za narušenie poriadku a krádež rodinného majetku Fallkenovcov.“

„A vari sa možno hnevať na supu, že si našiel mršinu!“ sklopil hlavu Brog, a vtom sa za rytierom Diasom objavil ďalší rytier v plnej zbroji.

„Majstre, nie sú to obyčajní zloději. Vlnenie vysielacky mali nastavené na Wedyrankovu spojku.“

„A tá loď?“

Rytier sklamane pokrútil hlavou.

„Takže piráti?“

„Nie sme piráti!“ zaskučal Gyto, ktorý sotva rozdýchaval bolestivé postrelenie.

„Isteže nie,“ dal mu rytier Dias za pravdu. „Keby ste boli skutoční piráti, nič by nám podľa miestnych zákonov nebránilo rovno vás tu na mieste a bez slova popraviť.“

Vtedy si obaja zloději klakli a tváre pripučili k zemi pri rytierových nohách.

„Ale máte šťastie, že sme rytieri svetla a ctíme si rád i poriadok. Predvedieme vás pred miestny súd. Dostanete šancu obhájiť sa.“

Rytier Dias nad nimi pozdvihol pravú ruku a z dlane mu vytryskol prúd svetla, ktorý vôkol oboch zlodějov vytvoril ohromnú svetelnú bublinu. Akoby zloději zamrzli v snežitku.

„Zaistil si toho tretieho?“ opýtal sa spoločníka, ktorý prikývol.

„Niečo nám uniká, Twiren,“ dodal Gorodon Dias. „Poznal som Cyprusa viac než dobre, piráti by ho takto neprelstili a moc ríše polodrakov sem zatiaľ nesiahla. Veru, silný tieň sa nám snaží haliť zrak.“

„Viem, že máš na polodrakov slabosť kvôli tomu malému, za ktorého si sa zaručil, ale nestaval by som ich mimo podozrenia. Najmä teraz nie, keď Onyx splundroval Hory, Mintaret a dve slobodné planéty Ordakaru.“

„Veď práve, Twiren, o tom hovorím... Tie svety predsa patria do úplne inej vesmírnej oblasti. Onyx by to zatiaľ sám nezvládol a Wedyranko je síce žoldnier, ale bojí sa skutočnej moci. Nech by ho čímkol'vek podplatili, neverím, že by riskoval stret s nami. Ten, kto zapríčinil smrť Cyprusa Fallkena, vedel veľmi dobre, čo robí, aj aký je Gret pre nás dôležitý. Cítim, že vinník je stále tu na planéte.“

„Nepáči sa mi, kam toto vedie. Nezabúdaj, že skutočná moc má dve strany a ak sa jej Wedyranko bojí, druhá strana to mohla ľahko zneužiť.“

„Páni tieňov... Tenedori, naši odvekí nepriatelia.“

„Veru, šepká si o nich pomaly každý zlodejček, ale chýba nám ozajstný dôkaz. A teraz sa otvára ďalšie ohnisko moci nepriateľa... Už aj tak to máme so *Spoločenstvom* napäté. Dokedy nám budú unikať?“

„Len pokoj! Dôležitejšie než vzťahy so *Spoločenstvom* je teraz zachovanie nášho rádu v sile a jednote. Len tak máme šancu uspieť. Napokon sú za tým vždy oni a skôr či neskôr sa nám skutočný nepriateľ ukáže. Je to nevyhnutné. Kým však neurobí chybu a my nebudeme mať nezvratné dôkazy a nepochopíme celý jeho plán, neostáva nám nič iné. Musíme byť skrátka obozretní.“

„To znamená, že na Grete budeš musieť ostať dlhšie a starostovať v Dwarte namiesto majstra Fallkena.“

„Vskutku.“

„Majster Tofu sa tomu určite poteší.“

„Myslím, že hlavne veľmajster Frymm si vydýchne, že má z krku.“

„O tom nepochybujem,“ zasmial sa Twiren. „Beriem to ako tvoj príspevok k udržaniu jednoty rádu. Navyše Reidowian bude nadšený, že sa vraciate domov práve vtedy, keď skončil základný výcvik.“

„Vidíš, a mne sa zdá, že sme odtiaľto nikdy poriadne neodišli. Zato viem o niekom, komu sa ani trochu nebude páčiť, že bude musieť ísť odrazu do školy,“ vzdychol si Gorodon.

„Nemaj zbytočné obavy! Pod', postaráme sa o týchto nešťastníkov a... Kiprian túto správu už nejako zvládne. Dotyk s obyčajnými ľuďmi mu len prospeje. Mimochodom, ešte sa neprebudil?“

„Nie, ale mal by sa každú chvíľu. Ak sa tak nestane, možno bude preňho miestna škola predsa len dobrým odrazovým mostíkom do života.“

„Tak na to by som sa nespoľiehal. Zo všetkých detí rytierov, čo som kedy videl, je to práve tvoj Kiprian, o ktorom nepochybujem, že sa jednoznačne prebudí. A až potom pochopíme, čo sú to krušné časy.“

Gorodon sa pousmial.

„Asi máš pravdu. No keď už hovoríme o deťoch... Prosím ťa, prevez tých zlodejov do strážnice ty, ja sa chcem ešte vrátiť k Cyprusovým synom. Budú potrebovať oporu od niekoho, komu môžu veriť. Starší Edword je Reidowianov najlepším priateľ a smrť otca ho musela hlboko zasiahnuť.“

„Iste,“ odvetil Twiren.

KIPRIAN

Ten chlapec bol nezbedný až hrôza. Viacerí starší vraveli, že jedného dňa zasiahne do osudov mnohých, len nevedno, či v dobrom alebo v zlom. Nenarodil sa preto, aby dodržiaval pravidlá. Viacerí však boli presvedčení, že Kiprian je predurčený na veľké veci. Aj teraz...

Opäť bol namočený vo veľkých problémoch.

„Z cesty! Uhnite!“ Bežal úzkou trhovou uličkou, čo mu sily stačili a pokrikoval na okoloidúcich. Tí sa nestačili uhýbať.

„Hej! Dávaj pozor, chlapčisko! Lump jeden!“ Kliali v hneve, že im ruší obchody. Kiprian však ani na okamih nespomalil. Vlasý mu viali vo vetre a farbou splývali s okolitým pieskom. Sem-tam sa mu vo vlnkách zaleskli zlaté pramienky.

„Zlodej! Chyťte ho!“ ozvali sa zrazu udychčané prosby miestneho mäsiara Weda.

Kiprian mal totiž plnú náruč voňavých sušených žabiek, ktoré mu pred chvíľou uchmatol zo stánku. A neboli to hocijaké žabky, ale chrumkavé, údené a s čindarským korením. Pochúťka nad pochúťky, veľmi vzácna v týchto končinách. Jedli sa zväčša ako maškrty na oslavách, pretože ich sem dovážali až z neďalekej planéty Erzet.

Kým sa však okoloidúci spamätali, Kiprian sa stihol šuchnúť do tesnej uličky medzi pieskovcovými budovami.

„Ved' počkaj, keď ťa dostanem, ty galgan! Vykrútim ti krk ako kuraťu!“ fučal Wedo, ktorý bol raz taký široký ako vysoký a do tienistej uličky nemal šancu prekíznuť. Dychčal

a sťažka preglgal, že sa mu trojitá mäsitá brada len tak vlnila.

„Ha ha, to ťažko!“ zachechtal sa Kiprian sebaisto, lebo tienisté bludisko uličiek a zákutí medzi týmito domami poznal ako svoju dlaň.

„*Gaždar stuňa!*“ začul ešte Wedove klatie v mäsiarovej rodnej reči, ktorej ani za mak nerozumel, a tak si ho viac nevšímal. Tušil, že o dve uličky naňho ktosi čaká.

Sotva dobehol do zašitého kúta za obchodom s ťažobným náradím, už naňho civel kamarát Terek. Bol polodrakom červenej pleti a svoj dračí rypák sprvu krivil v planej grimase. Sedel na najmenšom zo starých hrdzavých obsažníkov, aké sa používali na prepravu miestnej rudy bohatej na kryštály, zvané i silokamy.

Len čo zbadal Kipriana, radostne zakmital malými červenými dračími krídlami, ktoré mu vyrastali z chrbta.

„Ty si tu fufníš a prichádzaš o najväčšiu zábavu!“ dychčal Kiprian s úsmevom.

„Čože?!“ švihol Terek dračím chvostíkom a urazene zabručal: „Nefufním! Čakal som tu na teba.“

„Keby si išiel po hlavnej ceste, videl by si, ako som vypiekol s tým tučným mäsiarom,“ vystatoval sa Kiprian. Jeho pyšný postoj polodraka vždy rozosmial.

Nato si však Terek sťažka vzdychol: „Keby som šiel po hlavnej ulici, nikto by si ťa nevšímal. Zas by všetci zízali na mňa.“

„To mi nenapadlo,“ zamyslel sa Kiprian. „Musíme to nabudúce vyskúšať! Odlákaš ich pozornosť!“

„Na to zabudni! Neznášam, ako na mňa civejú. A ak by sa tam náhodou zjavil Ogly s jeho nohsledmi, zase by to skončilo bitkou.“

„Prosím ťa!“ mávol rukou stále udychčaný Kiprian.

Terek by sa ho možno snažil krotiť aj naďalej, no vôňa žabiek ho načisto mámila.

A vtom...

ŠKVŔŔŔK!

Jeho brucho zaškvŕkalo ako štartujúci motor.

„Vidiš, radšej tu nefrli a vezmi si! Konečne sa poriadne naješ,“ ponúkol ho Kiprian zo svojej náruče.

„Kde si ich zobral? Ved' tie sú strašne drahé...“ lačne sa vrhol na sušené žabky.

„Našiel som ich na ulici.“

„To naozaj?“ slastne mľaskal.

„Jasné! Na Wedovom stánku. Vzal som mu ich priamo pred nosa. O čom si myslíš, že som pred chvíľou hovoril?!“

Terek preľaknuto vyprskol: „Ty si ich ukradol!“

„Krič hlasnejšie! Ľudia na námestí ťa ešte nepočuli.“

„Kiprian!“

„Len jedz!“ smial sa Kiprian a konečne dýchal pokojne.

„Prešla ma chuť,“ zaklamal Terek, ale škvŕkot v bruchu ho zrádzal.

„Vzal som ich pre teba, ale ak nechceš, zahodím ich,“ vzdychol si Kiprian.

Terek zaváhal. Vedel, že jeho kamarát by bol naozaj schopný takého trestuhodného plytvania. Napokon zvíťazil hlad.

Hltavo sa do nich pustil, žabku po žabke.

„Rei mi včera hovoril, že čoskoro odíde do mesta, kde naňho bude čakať jeho nový majster,“ začal Kiprian zasnene.

„To znamená, že konečne bude rytierom svetla ako tvoj otec?“ preglgal Terek.

„Nie! Takto to nefunguje. Teraz sa vrátil z tajného tábora, kde skončil výcvik novicov. Ešte vraj musí splniť nejaké úlohy, aby napokon slúžil aspoň u troch majstrov. Až tí potvrdia, že je skutočný rytier.“

„Aké úlohy?“ vyzvedal polodrak s plnými ústami.

„Neviem. Hovoril, že nový majster mu má určiť poslanie.“

„Myslíš, že ho pošle niekam bojovať?“ chrumkal Terek.

„To by bolo skvelé! Ani nevieš, ako mu závidím. Konečne sa dostane do sveta. Bude sa plaviť vesmírom z planéty na planétu a bojovať so zloduchmi, kde sa len bude dať. Keby som bol ja rytierom svetla, dal by som sa do služieb *Veľkého spoločenstva* a sem by som sa už nikdy nevrátil,“ sníval Kiprian.

„A nebojíš sa, že ho prepadnú piráti? Alebo čosi horšie...“

„Kdeže! Reidowian je ten najlepši šermiar v širokom okolí.“

„Lebo tu v okolí nie je veľa šermiarov,“ podpichol ho Terek, ktorému už ostali iba posledné tri žabky.

Kiprian sa len zasmial a dodal: „Tak to máš pravdu. Ale aj náš otec ho pochválil a ten sa predsa v bojoch vyzná ako... Dokelu!“

„Ako do kelu?“ začudoval sa Terek.

„Nie do kelu, ale dokelu! Pozri, verejná bezpečnosť! Určite idú po mne. Wedo ma musel nahlásiť.“

Kiprian stuhol a horlivo premýšľal, čo robiť.

„Ešte sú dosť ďaleko. To stíhame,“ poznamenal Terek, odložil si žabky do vrecka a oprel sa o veľký ocelový obšažník.

„Čo chceš robiť?“ vypleštil oči Kiprian.

„Sleduj!“

Terek sa poriadne zaprel a celý obšažník s vrzgotom posunul tak, aby tarasil cestu k ich kútu. „Čože?! To si ako urobil? Ved' tá opacha musí vážiť celé tony.“

Kiprian nelenil a skúsil sa do obšažníka zaprieť sám, no ten sa ani nehol.

„Byť polodrakom má aj svoje výhody,“ usmial sa Terek a zalovil vo vrecku po ďalšej žabke. „Dokedy si chcel predo mnou tajiť, že máš silu ako teliorský býk?!“

„Nebolo potrebné o tom hovoriť,“ pokojne odvrkol Terek.

„Tek! A ty sa stále skrývaš pred Oglym?! Ved' by si ho mo-

hol vyplákať ako špinavú handru!“ žasol Kiprian.

„A čomu by to pomohlo?! Len by sa všetci utvrdili v tom, že som obyčajný hnusný dragonit.“

„Ale... ale nie si hnusný...“ Kiprian vlastne ani nevedel, čo mu na to povedať.

Terek len mykol plecami.

„To nerieš, možno keby som vyrastal medzi svojimi, vychovali by ma ako zvera a naozaj by som sa správal obludne.“

„Tak nehovor! Všetci ostatní sú mi ukradnutí, dwarf'ania aj polodraci. Ja viem, že nie si žiadna obluda,“ vyhlásil Kiprian, načo sa jeho kamarát rozosmial.

„Neviem, prečo nás vôbec poslali do tej hlúpej dedinskej školy. Základku sme predsa mohli rovno preskočiť! Tento rok je mizerný. Keby nás doma učil môj otec, nemuseli by sme teraz riešiť blbého Oglyho,“ durdil sa Kiprian.

„Ty by si mohol základku preskočiť! Možno nás poslali do školy práve preto, aby sme ho riešili. Budúci rok sa možno rozlezieme do iných škôl. Navyše, vo svete to bude oveľa horšie ako s nejakým hlúpym Oglym. Ešte som nepočul milé slová o polodrakoch. Aj pani Symborra bola ochotná zaručiť sa len za tých, ktorým odťali krídla a upísali sa otrockej práci. Vlastne... Keď tak nad tým uvažujem, možno ma na žiadnu školu ani nezoberú a pôjdem s nimi fárať niekam do baní.“

„Hej! A my sme vari vzduch?!“ ohradil sa Kiprian.

„Prepáč, ale tvoju rodinu a majstra Tofuho radšej nerátam. Vy ste milí ku každému.“

Kiprian to nemal v úmysle d'alej rozoberať.

„Kiežby sme sa mohli učiť za rytierov svetla ako Rei s Edym!“

„Na to by sme museli mať moc,“ mávol rukou Terek.

„A možno ju aj máme. Rei mi vravel, že sme práve vo ve-ku, kedy by sme to mohli zistiť.“

„Myslíš na pubertu?“ zazrel naňho.

„Ale nie! Rei to opisoval oveľa zložitejšie,“ zasmial sa Kiprian.

„Tak to by nám potom mohol vysvetliť majster Tofu.“

„Keď už ho spomínaš, mal by sa o pár dní vrátiť z ciest. Rei mi vravel, že sa chystá rozlúčiť s novicmi.“

„Dúfam, že opäť porozpráva nejaký zo svojich príbehov, mám ich veľmi rád.“

„Tofu je výborný majster! Chcel by som, aby ma raz vzal k sebe do učenia.“

Chlapci sa v dobrej nálade pomaly pobrali opačným koncom uličky preč. Obsažník ich síce kryľ, no nebolo im to nič platné, pretože Tereka, ktorý si pochutnával na poslednej sušenej žabke, rovno za rohom odchytili dvaja strážnici poriadkovej služby. Kiprian sa len inštinktívne stačil stiahnuť k múru, aby ho strážnici nezazreli.

„Hej! Odkiaľ máš tú žabku, mladý?“ zamračil sa uniformovaný ochranca poriadku a hľadel na sušené žabie stehienka v Terekovej dlani.

Polodrak zmeravel a len sťažka preglgol: „Dostal som ju od kamaráta.“

„Farly, už si niekedy počul, že by mal polodrak kamaráta?“ zaškeril sa strážnik na kolegu.

„Nie, Bogan. Ale nepočul som ani to, že by polodraci niekedy hovorili pravdu.“

„Pravda, Farly. Je to háved'! Obyčajné zvery.“

„A ktorýže kamarát má dost' zlatiek, aby ich mohol rozhadzovať na také drahé krmivo pre zvery?“

Terek sťažka preglgal. Bolo mu do plaču, hoci na urážky bol zvyknutý. Ale nechcel sa tomu poddať. Tiež vedel, že keby Kipriana prezradil, mäsiar Wedo by ho poľahky spoznal.

Kiprian však spoza rohu počúval nemiestne narážky strážnikov s odporom a hnev v ňom narastal. *Toto majú byť strážcovia poriadku?!*

„No čo je, dráčik? So žabkami si si prehltol aj jazyk?“ dobiedzal d'alej strážnik Bogan s nechutným úškl'abkom.

„Máme hlásenú krádež. Takže ťa budeme musieť zobrať na strážnicu. Tam ti už rozviažeme jazyk!“

„Jak sa tak na teba pozerám, nevyzeráš ako Symborrin sluha. Si akýsi lepšie živený.“

„Dám krk na to, že je členom nejakej novej pouličnej bandy.“

„Rypák aj pazúry by na to mal,“ zachechtal sa Farly, načo v Kiprianovi celkom vzkypel hnev. „Nechajte ho na pokoji!“ skríkol a predstúpil pred strážnikov.

„Neotravuj krpec, lebo zbalíme aj teba!“ odbil ho Farly, no Bogan sa razom zháčil. „Farly!“

„Čo je?“ mrkol strážnik na druhu.

„To je predsa starostov syn, najmladší z Diasovcov.“

„Ale nie!“

„Ale áno. Som starostov syn a tie žabky som mu dal ja.“

„Došvisti!“ ušlo Farlymu. Strážnici nachvíľu len tupo civeli raz na seba, raz na Kipriana, kým jeden z nich napokon preriekol: „No dobre, dobre. Myslím, chlapci, že je to v poriadku. Nabudúce si dávajte väčší pozor, kadiaľ sa túlate.“

Terek sa so zmenou situácie ochotne zmieril. Sklonil pohľad na pozdrav a chcel sa odvrátiť, no Kiprian, celkom rozúrený, ostal stáť a gánil na rozpačitých strážnikov.

„Pokiaľ viem, máte hlásenú krádež,“ vyhlásil Kiprian nahnevane, až sa mu zachvel hlas.

„Kip, čo chceš robiť?“ vypleštil oči Terek.

„Chod' domov, Tek! Ja sa o to postarám,“ sykol Kiprian a stále uprene hľadel na strážnikov. Tí boli zrazu rovnako nesvoji ako Terek.

„To ja som ukradol Wedovi sušené žabky. Ja som ten zlodej, ktorého hľadáte.“ Kiprian sa mračil na strážnikov a čakal, ako zareagujú.

Farly v okamihu pozrel na Bogana, ktorý si len vzdychol. Určite dnes nemali v pláne zatýkať starostovho syna a riešiť podobné opletačky.

No Kiprianovi to bolo jedno. Hneval sa na hrubosť a obmedzenosť strážcov a rozhodol sa, že znesie aj otcov trest, ak to pomôže spravodlivosti pre Tereka.

Tomu zas neostalo iné, len hľadiet', ako jeho kamaráta odvádza poriadková služba. Vedel však, že jediný, kto dokáže vo veci urobiť skutočný poriadok, bude práve Kiprianov otec.

...

Stanica poriadkovej služby v Dolnom Dwarte, ktorú všetci volali hlavná strážnica, bola pomerne nudným miestom. Napokon, v týchto končinách sa toho veľa nedialo. Raz za čas nejaké drobné prekážky s cudzincami alebo kočovnými obchodníkmi, ozvláštnené občasnými potýčkami baníkov, ktorí dolovali kryštály v neďalekých Hnedých horách.

Po okolí sa okrem toho pohybovalo niekoľko starších majstrov z radov rytierov svetla, ktorí občas popri dôchodku dozerali na poriadok, čím vypomáhali strážnikom verejnej bezpečnosti.

Kiprian sedel na kresle vo vzdušnej a otvorenej pracovni strážmajstra, ktorý ho mal vypočuť, lebo nik zo strážnikov si to nechcel vziať na osobnú zodpovednosť. Zlodejstvo v starostovej rodine sa aj obyčajným strážnikom videlo ako príliš delikátna záležitosť. Starosta Dias získal v uplynulom roku povest' rázneho, spravodlivého a silného vodcu. Veru, málokto by si s ním chcel kaziť vzťahy.

To je nuda, hompál'al nohami Kiprian a poškuľoval po okolí, hľadajúc čokoľvek, čím by sa rozptýlil.

„Už si schválila starému Marlenovi to školské povolenie?“ začul od vedľa hlasno klebetiť jednu z tajomníčok poriadkovej služby.

„Dobre, že hovoríš. Celkom som naň zabudla. Rovno sa do toho pustím. Nerada by som ho tu videla zas,“ znela odpoveď druhej tajomníčky.

Kipriana to zaujalo, lebo starý Marlen nemohol byť nik iný ako pustovník žijúci pri Hnedých horách, ktorý občas navštevoval jeho otca. Často sa s ním hádal o veciach, ktorým Kiprian ani za mak nerozumel. Býval to vraj tiež rytier svetla, ale potom sa uchýlil k životu osamote.

„Máš pravdu, ide z neho strach. Vždy mám zimomriavky, keď sa na mňa zahľadá,“ pritakala prvá.

Školské povolenie pre Marlenu? Bolo by super, keby sa stal naším učiteľom, pomyslel si Kiprian, ktorého všedná škola nudila.

„A ako sa volá ten jeho syn?“ nadhodila druhá.

Syn?! Ved' starý Marlen predsa nemá nijakého syna, iba jednu neter, čudoval sa Kiprian a tento rozhovor ho naozaj zaujal.

„Ale, Piri, ved' som ti vravela, že to nie je jeho syn, ale synovec. Medzi nami, ktorá žena by stála o takého pochmúrneho hundroša?!“

Obe sa zachichotali, načo Kiprian len znechutene prevrátil očami.

„Tu mám ten papier! Volá sa Madonax.“

„Znie mi to čudne. Myslíš, že je to erzetské meno?“

„Neviem, možno je z Xalaxkých hmlovín, tam sa to ixkami v menách len tak hemží,“ zamýšľala sa tajomníčka. „Celé je to čudné. Prečo ten chlap žiada o povolenie až teraz, keď o neter sa postaral už dávno? Geda od mäsiara mi povedala, že k tomu chlapcovi nikoho nepúšťal. Vraj ho pred ňou dokonca ukrýval, keď im priniesla objednané mäso.“

„Chudák malý, myslíš, že má nejakú chorobu alebo skrýva postihnutie?“

„Neviem, ale pokojne sa mohol stať aj obeťou nejakého z Marlenových pokusov. Geda prisahala, že v tej svojej usadlosti robil čosi neprirodzené a snažil sa to utajiť.“

„Pri Meraxovi! Zrejme preto poslal to úbohé dievča do Wentu.“

„Nech už je ako chce, robí tam čosi hrozné. Napokon, roz-
hneval tým aj nášho starostu. Predstav si, že videla, ako...“

„Tak, koho to tu máme?“ prerušil Kiprianove napäté od-
počúvanie strážmajster, veliteľ poriadkovej služby a kaprál
armády Veľkého spoločenstva v jednej osobe, Dendorian
Baldias.

Vstúpil do svojej pracovne rezko ako pravý vojak a rovno
sa posadil oproti nemu s prenikavým, mierne chmúrnym po-
hľadom.

„Volám sa Kiprian Dias, pane.“ Prehovoril Kiprian trochu
rozčúlene, lebo bol zvedavý na to, čo vlastne mäsiarova žena
videla.

„Takže tým zlodejom je Gorodonov syn?!“ zaškeril sa kap-
rál, akoby ho to potešilo.

„Áno, pane.“

Kaprála prekvapilo chlapcovo neochvejné odhodlanie
a pevnosť.

„Ty sa len tak nezľakneš. Myslíš si, že si ktovieaký hrdina?
Určite čakáš, že ťa z toho otecko, teda pardón, pán starosta,
poľahky vyseká.“

„To nie je...“

„Ticho! To bola rečnícka otázka, fagan nepodarený. Nie
som zvedavý na to vaše Diasovské vystatovanie.“

„Ale ja sa nechcem vystatovať! A ste úplne vedľa aj v tom,
čo si myslím,“ durdil sa Kiprian. „Nebud' drzý! Koľko máš
vlastne rokov?“

„Desať,“ odsekol Kiprian. „O chvíľu jedenásť.“

„Takže pýcha vo vašej rodine kvitne v čoraz mladšom veku. Týmto tempom sa rýchlo staneš naším najmladším väzňom. Tvojho otca to asi nepoteší,“ mlaskol kaprál.

„Aký máte problém?“

„Nie, ja nemám nijaký problém. Zato ty máš problémov viac než dost. Krádež, záškoláctvo, neúcta k pravidlám. To paktovanie s polodrakom je už len nepríjemný vrchol týchto výčinov. Na tvojom mieste, môj milý, by som prejavil viac pokory a úcty.“

„Ku krádeži som sa priznal. A dnes som chcel ísť do školy, ale nemohol som, lebo ma zatkli vaši strážcovia,“ bránil sa Kiprian.

„To nie sú moji strážcovia, ale strážcovia poriadku a verejnej bezpečnosti,“ opravil ho Baldias.

„Naozaj? A to ako sa správali k Terekovi je správne? Urážali ho len preto, že je polodrak! Ak sú to strážcovia poriadku, tak prečo šikanovali nevinného? To je čo za poriadok?!“

„Tak o to tu ide!“ objavne nadvihol obočie kaprál. „Takže chrániš svojho skazeného kamaráta.“

„On nie je skazený! Nemôžete niekoho obviňovať len preto, že sa vám nepáči!“ vyprskol Kiprian. „Spravodlivosť by mala platiť pre každého rovnako.“

„Za svoju naivnosť nemôžeš, si ešte maličký a neskúsený. Myslíš, že on by pre teba urobil to isté? Alebo sa nazdávaš, že keby ťa chytili dragoniti, ušetrili by ťa? Že by rozmýšľali rovnako veľkoryso? Chlapče, ja som sa so slobodnými polodrakmi už stretol a poviem ti, ani jeden mi neprejavil milosť. Považujú nás za menej než prach pod vlastnými nohami. Na tvojom mieste by som sa bál, čo nastane, až tvoj priateľ, ktorého chrániš, vyrastie a naplno sa prejaví jeho povaha.“

„Nechránim ho! Vravím, že tie žabky som ukradol ja. A neviem, prečo by som sa mal báť. Terek je slušný chalan a vý-

borný kamarát.“

Kaprál vyprskol do smiechu, akoby počul ten najlepši vtip. Naopak, Kiprianove oči zaplavili slzy bezmocnosti.

„A čo, vari budeš preňho ešte aj plakať?! Mal by si mu pristrihnúť krídla, kým ešte máš šancu! Šetri si slzy, až sa prejaví vrozené zverstvo v tvojom kamarátovi. Potom už bude neskoro nariekať, keď ťa vo vlastných pazúroch zatiahne do temných tieňov.“

Kiprian sa naozaj rozplakal. Cítil obrovskú krivdu, že ho tento muž nielenže nepočúva, ale nemá ani len najmenšiu snahu vidieť Tereka ako normálneho chlapca.

„Nebojte sa tieňov, lebo znamenajú, že niekde navôkol je zdroj svetla, ktoré ich zrodilo,“ zaznel zrazu pevný a pokojný mužský hlas.

„Gorodon! Tieto lacné múdrosti si môžeš nechať naozaj len pre deti!“ odkašľal si kaprál a vzpriamil sa v prítomnosti starostu.

Gorodon Dias bol svetlovlasý, svieži a urastený muž s krátkymi fúzikmi. Hrdo nosil krémovo bielu rytiersku rovnošatu s malými náplecníkmi a plátom ľahkého brnenia na hrudi. Na opasku mu visela pošva s krátkym mečom.

Jasnomodrémi očami prelietal po miestnosti a len zopár šedín a vrások prezrádzalo, že už nie je najmladší. Kiprian bol na otcove vyžarovanie zvyknutý, no kaprála táto neohrozená rytierska aura viditeľne dráždila.

„Lacné múdrosti?! Tak nazývaš Knihu svetla? Dendorian, občas by ti naozaj nezaškodilo viac premýšľať,“ žoviálne pokračoval Gorodon Dias.

„A potom vyžaduj pokoru od syna, keď ju nemá otec,“ zašomral si kaprál popod nos. „Kiprian, počkaj ma vonku!“ požiadal Gorodon rázne svojho uslzeného syna.

Kaprálovi sa tento zásah do jeho právomocí vonkoncom nepáčil, no nechcel protirečiť starostovi.